

Nieuwsbrieven 2007

In 2007 verschenen er nieuwsbrieven in de maanden: februari; april; juni; juli; augustus; september en oktober.

Nieuwsbrief februari 2007

Karibuni (= Welkom)

dit waren de eerste woorden die Dany en ik hoorden toen we op 14 februari 2007 in Mombasa landden. Deze woorden, de speciale geur en de zwoele Keniaanse lucht gaven ons meteen weer dat zalig “thuis-komen”gevoel.

Tijdens onze rit naar Ukunda viel het ons op dat de straten een grote schoonmaak- en herstellingsbeurt hadden gekregen. Dit ter voorbereiding van de Afrikaanse olympische spelen in maart.

Toen we na een uurtje onze straat inreden blijft het enthousiast verwelkomen van de Kenianen op straat ons steeds weer verrassen en verbazen. Ja, we kunnen zeggen dat we er al veel vrienden hebben. Vooral het opstarten van mijn project heeft bij hen veel respect afgedwongen: een muzungu, zo worden wij blanken genoemd, die zich inzet voor ‘hun’ kinderen verdient alleen maar hun “blessing”. Ze waren dan ook heel fier om mij onmiddellijk te kunnen vertellen dat ik mijn ogen zou opentrekken als ik de scholen zou bezoeken.

Ik wist helemaal niet wat ik mij hierbij moest voorstellen..Daarom was mijn verbazing des te groter toen ik bij mijn eerste “houten-school” aankwam en merkte dat die veranderd was in een in “opbouw stenen-school”

Mijn eerste reactie was: “hm.....waarom heeft de directie mij hiervan niet op de hoogte gebracht tijdens één van onze vele gesprekken in november”. Toen ik haar hierover aansprak zei ze me dat de “gesprekken” en “beloftes” voor een nieuw gebouw inderdaad bezig waren MAAR dat ze al zovaak in het verleden dezelfde beloftes had gekregen maar NOOIT werden uitgevoerd. Dus ook nu was ze een beetje achterdochtig.

Gelukkig hebben we de bouwers van de school leren kennen. Brian en zijn vrouw, Brenda hebben hun job in Amerika tijdelijk opgegeven om scholen te gaan bouwen overal in de wereld. Voordat ze naar Kenia kwamen hadden ze een school in Vietnam gebouwd voor gehandicapten en na het project in Ukunda gaan ze naar Thailand.

Tijdens onze kennismaking bleek al gauw dat hun grootste zorg was, wat er nu verder zou gebeuren met de school want voor het stenen gebouw hadden zij gezorgd maar met het educatieve hadden ze geen ervaring. Toen ik hen over mijn plannen vertelde kon hun geluk niet op!!!! Ik heb hun dan ook beloofd dat ik hun project zeker zou verder zetten en proberen de ongeschoolde leerkrachten, te ondersteunen met mijn materiaal. Via email blijf ik hen verder op de hoogte houden hoe het evolueert.

Brenda vroeg mij om de kinderen effe een verhaal te vertellen omdat zij niet de nodige aandacht van hen kreeg. Gelukkig kon ik dan mijn 25 jaar ervaring goed gebruiken en wou natuurlijk de kinderen een aangenaam moment bezorgen. Toen ik pogingen deed om ze te betrekken in mijn verhaal merkte ik al vlug de eerste struikelblok op: namelijk de helft verstond geen Engels en mijn Swahili blijft nog steeds beperkt tot drie woordjes ☺.

Dan heb ik maar met de nodige gebaren en geluiden mijn verhaal verteld. De kinderen hadden merkkelijk veel plezier. Mijn opzet was geslaagd!!!!

Toen de directie mij op het einde vroeg of ik dit vaker kon komen doen heb ik met volle overtuiging JA gezegd want die aandachtige blikken en die lachende mondjes geven me zoveel energie dat ik er 300% van overtuigd ben dat ik iets kan en zeker wil bijdragen in deze scholen.

In november had ik gemerkt dat sommige leerkrachten, van school 2 en school 3 niet echt veel vertrouwen hadden in mijn project, omdat er al zo vaak blanken met dergelijke voorstellen gekomen waren maar ze hadden nooit iets concreets gezien. Ik kan het hun dan ook niet kwalijk nemen. Daarom had ik nu als voorbeeld enkele materialen meegenomen zoals: een klassikaal- en individueel uurwerk, een spel om de breuken te oefenen alsnog een

doosje met gekleurde staafjes om optellen, aftrekken en vermenigvuldigen op een speelse manier aan te leren.

Enkele leerkrachten moest ik meerdere keren uitleggen wat de bedoeling ervan was. Maar dit verbaast me ook niet omdat ze nu niets van degelijk educatief materiaal hebben. Mijn verbazing was wel groot toen een leerkracht in de derde school me de opmerking gaf dat je de gekleurde staafjes ook kon gebruiken om de kleuren aan te leren en je ze kon sorteren volgens kleur. Dit was een unieke ervaring vooral omdat ik nu weet dat er ook enige inbreng van hun kant zal komen.

Tijdens mijn gesprek aan de derde school werd ik geconfronteerd met het probleem van de 'jigger'. Dit is een klein wormpje dat in de schoenloze kindervoetjes dringt en er dan eitjes gaat leggen. Het voetje wordt letterlijk opgevreten. Om dat te vermijden snijden de ouders de eitjes eruit en gieten dan in het gemaakte gat kerosine. Ik dacht dat ik al veel gezien had maar dit oversteeg wel alles.

Ik heb de directie beloofd om gesloten kinderschoenen en kousjes in te zamelen. Zodat we dit probleem in de toekomst misschien kunnen vermijden bij de nu-nog-gezonde-voetjes.

In de eerste school heeft de directie het initiatief genomen om een “adult-class” in te richten. Ongeschoolde mama’s en papa’s krijgen de kans om te leren schrijven en rekenen. Maar ook ‘huishoudelijke’ activiteiten komen er aan bod.

Toen ik in de klas was leerden ze hoe ze zelf zeep kunnen maken. Ook werd hen uitgelegd hoe ze eventueel een eigen handeltje kunnen opzetten. Schitterend initiatief!!!!

Tijdens dit verblijf heb ik weer zoveel mooie- en leerrijke momenten mogen meemaken en hiervoor ben ik mijn Keniaanse vrienden echt dankbaar!!! Daarom ben ik er 300% van overtuigd dat mijn bijdrage zeker noodzakelijk is om ‘hun’ kinderen een betere toekomst te kunnen geven.

Als we de handen in elkaar slaan zullen we zeker slagen in ons opzet.

Nieuwsbrief april 2007

Beste sympathisanten van "Rainbow4kids",

Ik ben tijdens de paasvakantie opnieuw enkele weken naar Kenia geweest om de vertrouwensrelatie met de leerkrachten daar nog een beetje te versterken. En het lijkt me aardig te lukken!!

Ik heb tijdens die periode weer heerlijke momenten beleefd en twee ervan zou ik heel graag met jullie delen.

De eerste unieke ervaring: "de schoolreis".

Brenda en Brian, die Amerikanen die recent de eerste school gebouwd hebben, hadden dit allemaal op punt gezet als een soort afscheid voor de kinderen. Ze vertrokken immers op het einde van de maand april naar Thailand om er een andere school te gaan bouwen!

De gehuurde schoolbus zou om 8.000 u. vertrekken, maar in realiteit werd het dus 9.30 u. is in Kenia wel normaal want vaak hoor je hen zeggen: "you have the watch but we have the time". (En misschien hebben zij wel gelijk!)

Voor de meeste kinderen was het de eerste keer dat ze in een bus konden zitten. Dus een hele belevenis. Gedurende de hele busrit (ongeveer 1.30 u.) werd er gezongen door de kinderen, echt aangrijpend... met de nodige heupbewegingen erbij.

Het mooiste moment was toen we de ferry naderden. Dit is de overzetboot die je steeds moet nemen als je naar Mombasa gaat. Het was een ongelooflijk moment voor deze kinderen. Nog geen enkel kind had zoiets gezien en zeker nooit op die boot gezeten. De bus stond echt op zijn kop.

Het doel van de daguitstap was: Mamba (= krokodil) Village .

Voordat we binnen gingen kregen ze eerst een banaan want sommigen hadden waarschijnlijk nog niets gegeten. Iedereen stond geduldig zijn beurt af te wachten. Niet te geloven!!

Op voorstel van Brenda werden de kinderen in groepjes verdeeld. Ik kreeg 6 mooie zwarte lachende gezichtjes "onder mijn vleugels". De pogingen om hun namen te onthouden waren tevergeefs!!! Ik heb dan maar de oudste van mijn groepje aangesteld als "juffrouw". Zij zorgde ervoor om de kinderen terug te vinden. Ik herkende hen niet. Ze hadden vandaag allemaal een mooi gewassen uniform aan.

Daarna zijn we nog naar een video-voorstelling gaan zien over het leven van de krokodillen. In het begin zag je die oogjes aandachtig kijken, meer naar het scherm dan naar de film. Sommigen hadden nog nooit een tv gezien.

Onder begeleiding werden we door het "krokodillenpark" geleid. Maar door de hoge afsluitingen konden de kinderen de dieren niet eens zien. Dan hebben we maar onze armspieren laten werken en de enthousiaste kinderen één voor één opgetild. Zo begon er wel een leuke band met de kids te komen, want sommigen kwamen altijd aan mij vragen om hun op te tillen. De verwondering was op hun gezichtjes te lezen. Het deed deugd.

Na de krokodillen kregen de kids de kans om een rondje op een paard te doen. Eerst waren er slechts 6 kandidaten maar al gauw stond iedereen aan te schuiven, ook de kleinsten van 3 jaar. Je kan je waarschijnlijk wel voorstellen dat dit een unieke en 'éénmalige' belevenis was voor hen.

Vervolgens zijn we een wandeling gaan maken tussen de exotische bloemen, iets minder interessant voor hen, maar toch liet dat niemand merken. De slangen maakten het dan weer goed. Wel hier opnieuw hetzelfde probleem, hoge afsluitingen. Opnieuw onze armspieren gebruiken!!! De grootste slang trok vanzelfsprekend de meeste aandacht, en zeker toen ze op mijn schouders werd gelegd!!!

Man man man wat was ik fier dat ik dit heb gedurfd! Sta er nog altijd versteld van.

Ondertussen begon onze maag al serieus tekeer te gaan van de honger... maar weer was geen enkel kind aan het zagen!!!

De leerkrachten hadden samen met Brenda een lunch voorzien, bestaande uit twee stukjes wortel, een glaasje limonade, een gekookt ei met zout, gebakken maar koude frieten met ketchup erop en als dessert nog een koekje.

Wat me weer zo opviel was dat de kinderen, ondanks ze waarschijnlijk ook grote honger hadden, gewoon rustig hun beurt afwachtten tot ze iets kregen. Ongelofelijk die zaten gewoon in het gras te wachten, niemand vroeg om zijn deel al te krijgen en de oudere kinderen hielpen spontaan de kleintjes. Je moest dat niet vragen, ze deden het gewoon!!!

Na deze lunch zijn we terug gereden naar Mombasa, waar iedereen dan nog als grote verrassing én afsluiter een ijsje kreeg. Ik vermoed dat geen enkel kind ooit een ijsje had gegeten. Een kleutertje had zelfs zijn ijsje in zijn zak verstopt om te kunnen meenemen naar huis! Zelfs de leerkrachten stonden ditmaal als eersten in de rij!!!!

De beelden dat ik toen gezien heb staan voor altijd op mijn netvlies geprint!

Tijdens onze rit naar Mombasa had de slapende kleuter op mijn schoot nog voor een 'extra' onvergetelijk souvenir gezorgd. Opeens voelde ik iets warmes en dacht eerst dat het de zon was die plots zo fel scheen. Na een tijdje merkte ik dat ze aan het plassen was ... en niet een klein beetje.

Ik kan je echt verzekeren dat ik een hele intense dag heb beleefd, vooral omdat de kinderen van die school mij nu ook beter kennen en me aanspreken, al is het in het Swahili, maar het doet toch deugd!

Ik heb op bepaalde momenten echt mijn tranen van ontroering moeten bedwingen zo sterk raken die kinderen mi. Ik wist niet meer dat dat nog mogelijk was!!!

JAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA... ik heb mijn hart hier verloren !!!

Mijn tweede unieke ervaring tijdens mijn verblijf was mijn “adults class”.

Brenda had zich hier ook geëngageerd om enkele dagen per week “Adults class” te organiseren. Het is de bedoeling om mensen uit het dorp, die nooit naar school geweest zijn, de kans te bieden om te leren lezen, schrijven en rekenen.

Net voordat ze vertrok uit Kenia vroeg ze me of ik haar taak wou overnemen... zonder aarzelen heb ik natuurlijk toegezegd!

Mijn enige zorg was echter ‘wat’ kon ik hen bijbrengen want er was nog geen lesmateriaal. Eigenlijk was dit voor mij een hele belangrijke ervaring om zelf te ondervinden hoe het voelt om niets te hebben als je een activiteit wilt doen. Want ik vertel jullie wel altijd dat er geen of onvoldoende materiaal is in de scholen. MAAR als je er dan echt zelf mee geconfronteerd wordt, is het wel anders!!!

Gelukkig had ik een groot klassikale uurwerk meegenomen om als voorbeeld te tonen aan de directies met wat ik bedoel met ‘educatief materiaal’. Ik heb dan maar besloten om het uur aan te leren.

Zoals een echte leerkracht hoort te doen, heb ik een lesvoorbereiding gemaakt. Ik wou niet falen in mijn nieuwe functie als “Keniaanse leerkracht”.

Ik had eerst globaal alles voorbereid, maar wou dan ook enkele oefeningen op papier klaarzetten zodat ik hen achteraf kon testen of mijn uitleg wel voldoende was geweest.

Om te vermijden dat ik 16 werkblaadjes moest tekenen (want blijkbaar kwamen er zoveel “studenten”), ben ik dan maar carbonpapier gaan kopen. Ik kan je verzekeren dat het een vuile onderneming was ... LEVE ONS COPIEER -MACHINE.

Ik was om 13.50 u. in de school, want ik wou een goede indruk maken. De les begon immers om 14.00 u.

Om 14.30 u. was er nog altijd niemand te zien ... typisch Kenia ... ben dan maar een babbelke gaan slaan in de tweede school, want daar waren ze het einde van de trimester aan het vieren met een flesje cola voor alle kids. De directeur stond erop dat ik dit moment met hen deelde. Dit gaf me het gevoel dat ik door hen werd geaccepteerd!

Om kwart voor drie kwam mijn eerste student aan: Thomas.

Ben onmiddellijk begonnen met mijn uurwerk. Wij tweetjes. Gezellig hoor.

Na tien minuten kwam er een echte Masai, een Keniaanse krijger, binnen met gaten in zijn oorlellen en een mes in zijn zij. Was wel effe schrikken!!! Enfin, ook hij kwam er bij zitten.

Dit was een ongelooflijk moment: gewoon twee 'hongerige' en hiermee bedoel ik echt "hongerig" om iets bij te leren, die heel geconcentreerd zaten te luisteren.
Ik heb hen eerst de vorm van de klok op het bord laten tekenen en iedere keer dat ik hen loofde om hun juiste antwoord, begonnen ze voor zichzelf in hun handen te klappen!!! Fantastisch gewoon!!!

Ik heb hen uitgelegd hoe ze de uren op de klok moesten lezen en hoe ze die zelf moesten tekenen. Alleen de cijfers op de klok tekenen en in de juiste volgorde was al een hele belevenis!!

Op het einde zei Thomas dat hij nu alleen geleerd had hoe hij het uur moest tekenen, maar dat hij nu nog niet wist hoe het met de minuten ging. Heb dan maar beloofd dat dit het onderwerp van de volgende les zou worden. Dus ... ja, ik ga met veel plezier terug!!

Je ziet dat het materiaal zelfs niet alleen voor de kinderen bestemd is maar ook voor de volwassenen!!! Dus dubbel genot.

Ik ben nu volop bezig om de laatste afspraken te maken in verband met het vervoer van de container.

Graag hou ik jullie hiervan binnenkort op de hoogte in mijn volgende nieuwsbrief.

Kwaheri = Tot ziens!!!

Katrien

+++++

Nieuwsbrief juni 2007

In de Erasmushogeschool te Brussel werd een module “Grenzen verleggen” georganiseerd voor en door de studenten tweedejaars bachelor in het kleuter-, lager- en secundair onderwijs. Tijdens hun projectweek van 15 mei tem 25 mei 2007 werd ik uitgenodigd door Mevr. Griet Deknopper om mijn project: “Rainbow4kids” voor te stellen. Waarvoor nogmaals mijn oprechte dank.

Aan de hand van een PowerPoint presentatie heb ik een globale schets gegeven van Kenia en de penibele levensomstandigheden van de Kenianen. Maar de aandacht van deze infosessie ging vooral naar de schrijnende situaties van de scholen. De studenten werden geconfronteerd met de dagelijkse problemen van hun Keniaanse collega's: klaslokalen waar het water binnenloopt tijdens het regenseizoen, hongerige kinderen, geen drinkwater, geen elektriciteit en vooral het gebrek aan degelijk educatief schoolmateriaal.

Met deze achtergrond informatie werd aan de studenten gevraagd om een informatieve website te maken en een educatieve koffer samen te stellen volgens de behoefte van de scholen.

Op 28 juni werd ik dan ook aangenaam verrast door afgeleverde resultaten van de studenten. Ik kreeg 3 bruikbare koffers aangeboden met de nodige uitleg over het educatief materiaal dat ze gemaakt hadden en tevens een interactieve cd-rom.

Gelukkig is de container nog niet vertrokken en zal ik met veel enthousiasme de uitgewerkte activiteiten uitproberen in Kenia.....*lieve studenten.....asante sana!!!!!!*

Groep 1: studenten lichamelijke opvoeding

Wij zijn enkele studenten uit het tweede jaar lichamelijke opvoeding die een project ontwikkelden voor enkele schooltjes in Kenia. Ons project is opgebouwd voor en afgestemd op de noden van de organisatie *Rainbow4kids*. Onze opdracht was enerzijds het ineen

knutselen van een educatieve box, voor één van de 3 scholen waar Katrien zich voor inzet. Wij kregen het volwassenonderwijs als uitdaging voorgeschoteld.

Anderzijds was het ook de bedoeling dat wij een groep leerlingen hier in België introduceerden in de wereld van Kenia. Hiervoor werkten wij een website (http://rainbow4kids.be/websites/ehb_lo/) uit, waardoor ze op een interactieve manier kennis maken met wat Kenia allemaal te bieden heeft.

Groep 2: studenten kleuteronderwijs

Wij zijn zes leuke meiden die hun tweede jaar kleuteronderwijs volgen aan de Erasmushogeschool in Brussel. Wij zijn momenteel bezig met het uitwerken van een module. Onze module heet ‘Grenzen verleggen’. En grenzen verleggen doen we ook, zowel letterlijk als figuurlijk.

In deze module gaat het om de visie van een leerkracht over onderwijs in het buitenland. Er werken verschillende organisaties mee die in een bepaald land projecten hebben lopen om het onderwijs in ontwikkelingslanden te verbeteren.

Het doel van de didactische koffer is om de mensen in Kenia te sponsoren met allerlei didactisch materiaal. Wanneer ze iets willen bijleren, is het in de eerste plaats belangrijk dat ze begrijpen waarmee ze bezig zijn vooraleer ze kunnen handelen.

De koffer die wij maken is bestemd voor het volwassenenonderwijs in Kenia. De mensen hebben daar weinig eigenwaarde. Met deze koffer zouden we hun eigenwaarde wat willen opkrikken zodat ze zeker niet het gevoel hebben dat ze ‘dom’ zijn. Wanneer ze de school verlaten is het de bedoeling dat er effectief wordt bijgeleerd. Met deze kennis moeten ze kunnen uitpakken in hun thuisomgeving. Wanneer ze dit kunnen doen, kunnen we ook zeggen dat hun eigenwaarde positief wordt beïnvloed.

Ook moeten we hen aanleren dat het gegeven materiaal met respect behandeld dient te worden. Dit kennen ze niet, omdat ze in de school waar onze koffer naartoe gaat, niet veel materiaal hebben. Ze zijn dus ook niet gewoon om met educatief materiaal om te gaan.

Onze taak bestaat er ook uit via deze website (<http://rainbow4kids.be/websites/2lko-kenia>) leerkrachten en kinderen een beter zicht te geven over de onderwijssituatie in Kenia.

Wij zijn erg trots dat we hebben mogen meewerken aan dit project omdat we weten dat al onze inspanningen zeker goed besteed gaan worden en ook echt een doel hebben. Namelijk mensen helpen in het onderwijs en zorgen voor een goede opleiding.

Groep 3: studenten lager onderwijs

Wij zijn 6 meisjes uit het tweede jaar Lager onderwijs van de Erasmushogeschool te Jette. Voor de laatste module van het tweede jaar, 'grenzen verleggen', kregen we de opdracht om een educatieve koffer en een webkwestie te maken.

Het is de bedoeling dat de koffer naar Kenia gaat en daar dan ook gebruikt wordt in één van de drie schooltjes waarvoor Katrien zich inzet. Dit vonden we een hele uitdaging. We hebben ons dan ook voor de volle 100% ingezet om dit tot een goed einde te brengen.

We hebben ons best gedaan om zoveel mogelijk didactisch materiaal te maken, dat zowel Katrien als de leerlingen zelf in de klas kunnen gebruiken. Ook geeft Katrien les in het volwassenenonderwijs, waarvoor onze koffer ook gebruikt kan worden.

We hebben zeer veel plezier gehad bij het maken van de koffer, hopelijk hebben de leerlingen en volwassenen in Kenia evenveel plezier om onze koffer te gebruiken.

De grote stap is gezet!!!

Op 29 juni heb ik afscheid genomen van mijn kleuters, directie, collega's en mijn vertrouwde werkomgeving.

Dat dit een emotionele dag ging worden had ik wel verwacht want ik had een vertrouwde "deur" dicht getrokken in Sint Pieters Leeuw en wat er achter de nieuwe "deur" in Kenia zal zitten blijft nog altijd een beetje een onbekende. Maar ik ben er klaar voor!!!

Mijn enthousiasme voor deze nieuwe uitdaging bleek echter van korte duur. Want we kregen het bericht vanuit Kenia dat de oprichting van onze Keniaanse vzw Rainbow4kids nog 7 maanden op zich zou kunnen laten wachten. En zonder dit erkenningsnummer kunnen we de container onmogelijk verschepen.

Zwaar ontgoocheld ben ik op zoek gegaan naar een andere oplossing want ik wil mijn belofte namelijk het aanbieden van degelijk schoolmateriaal, in Kenia nakomen. Ik bleef erin geloven dat er een oplossing moest zijn. Ik ben overal ten rade gegaan. Zelfs de Belgische ere-consul in Kenia hebben we om raad gevraagd. Maar die gaf me wijselijk de raad om deze droom op te bergen. Toch wou ik me niet gewonnen geven en het spreekwoord: "de aanhouder wint" heb ik dan ook zelf gelukkig kunnen ondervinden.

James Muunda, een Keniaan die de dagelijkse werking van de "eerste" school steunt, was bereid om het erkenningsnummer van 'zijn' kerk: "Good News Church" ter beschikking te stellen voor het invoeren van de container. Hij gaf me alle nodige gegevens om de enorme papiermolen in gang te steken (lieve James hiervoor blijf ik je eeuwig dankbaar!!!)

Gelukkig hebben we dankzij Pasci (zie www.kebene.com), een hulpvaardige transportfirma ontmoet en de opdracht gegeven om de goederen op te halen. Ik had gehoopt dat dit nu heel vlug zou gebeuren maar helaas werd ik nogmaals met de realiteit geconfronteerd. Na het opmaken van de lijst van de goederen: inhoud, aantal, gewicht, blijkt dat er nu nog een inspectie moet komen om alles te controleren en eveneens moeten alle goederen gedesinfecteerd worden!!!!

Blijkbaar zijn wij, die ons 100% en belangloos willen inzetten voor de minderbedeelden, de dupe van vroegere wanpraktijken. Nu wordt alles dubbel gecontroleerd om misbruik tegen te gaan.

Ik heb hier alle begrip voor MAAR alstublieft laat mijn container zo vlug mogelijk vertrekken. Want mijn ticket voor 12 september is geboekt en ik wil heel graag de leerkrachten de kans geven om op een speelse, maar toch leerzame manier, de kinderen een betere toekomst te geven.

Ik blijf hopen dat probleem heel vlug opgelost geraakt en dat ik jullie hééééél binnenkort een extra nieuwsbrief kan sturen met de fantastische mededeling dat de container vertrokken is. *Duim met me mee!!!*

Vorige week ben ik wel geconfronteerd geweest met het dagelijkse en pijnlijke leven in Kenia. Ik heb een mail gekregen dat de oma van de twee kindjes die het "boegbeeld" vormen van mijn project, gestorven is.

Bij de eerste info werd me gezegd dat ze opgevangen werden door een tante. Omdat ik zeker wou zijn of het goed met hun ging heb ik Pasci (oprichter van [www. Kebene.com](http://www.Kebene.com)) gebeld en gevraagd om eens te gaan kijken. Het bericht dat ik terug kreeg was heel pijnlijk want de 3 kinderen zaten alleen en hongerig in hun hutje. Pasci en zijn medewerker hebben ze onmiddellijk meegenomen om iets te laten eten en daarna hebben ze de toelating gevraagd aan het dorpshoofd of ze de kinderen mochten verwelkomen in hun weeshuis. Gisteren zijn ze het jongste kind bij die tante gaan ophalen en mag dit de andere kinderen vergezellen in hun nieuwe thuis in het Kebene home! BEDANKT PASCII!!

+++++

Nieuwsbrief augustus 2007

Beste Rainbow4kids sympathisanten,

In mijn laatste nieuwsbrief heb ik jullie allen gevraagd om *te helpen duimen voor mij!!!* Blijkbaar heeft het geholpen want zaterdag 11 augustus hebben we met enkele vrienden de container gevuld.

Iedere doos die verdween uit de stokeerruimte bij onze zoon Steven en richting container werd gedragen bracht me meer en meer in een euforische stemming.

Het gevoel dat alle materialen: educatief schoolgerief, speelgoed en héél véél schoenen (hopelijk) binnen enkele weken talloze kinderen zullen blij maken gaven ons de nodige kracht om zelfs de laatste en soms wel hele zware dozen met een brede glimlach in de container te plaatsen.

Dany, Armen, Ingrid, Ronny, Guy en Patricia
ASANTE SANA!!! (= Dank u wel)

Nu wordt het wel terug bang afwachten op het vervolg van mijn verhaal. Want de spanning dat alles perfect en volgens timing verder verloopt zal me toch weer enkele weken bezig houden. MAAR ... ik blijf erin geloven!!!

Ik kreeg als reactie op mijn vorige nieuwsbrief deze mooie wijze woorden en die wil ik zeker met jullie delen.

Dag Katrien - weet je waaraan je verhaal van herhaaldelijk opgelopen frustraties bij het realiseren van je project me deed denken? Aan een mooie omschrijving van 'geduld'. Die gaat als volgt: 'Geduld is de lange adem van een passie'.

Dus 'geduldig' blijven in de positieve zin: voor je Afrikaanse passie de lange adem bewaren.

Waarde heeft niet alleen wat raprap gaat.

Waarde heeft wat de lange adem van een passie verdient...

Dat soort geduld wens ik je van harte toe!

+++++

Nieuwsbrief september 2017

Beste sympathisanten van Rainbow4kids.

Tijdens de maand september heeft Pascale Perneel, een leerkracht uit Vichte, me vergezeld naar Kenia. Dankzij haar enthousiasme voor mijn project heeft ze reeds verschillende Westvlaamse scholen kunnen warm maken om het project zowel materieel als financieel te steunen. Ik ben dan ook ontzettend blij dat ze zelf heeft kunnen ondervinden waarom ik mijn hart in Kenia verloren ben.

Ik heb Pascale gevraagd om onze ervaringen neer te pennen in deze nieuwsbrief omdat ik het zelf emotioneel nog te moeilijk heb.

Want we zijn geconfronteerd geweest met de harde realiteit van Kenia, namelijk de dood van een kind! Alhoewel ik weet dat dergelijke ervaringen mijn pad nog vaak zullen kruisen, vind ik het verschrikkelijk moeilijk om dit te aanvaarden.

Deze nieuwsbrief werd dus door haar geschreven. Asante sana Pascale!!!

Katrien (mama rainbow)

Thomas ... bedankt voor die mooie glimlach!!!!

Misschien herinnert u zich nog de foto hierboven. U ziet Thomas (links) en Mandela. Hun dankbare glimlach staat symbool voor het project.

Thomas woonde sinds eind augustus in Kebene Children's Home, een weeshuis opgericht door Pasci en Arianne, een Belg en een Nederlandse. (zie nieuwsbrief van juli)

Kort na onze aankomst werd Thomas ziek. Eerst malaria, maar enkele dagen later meningitis, een ziekte die hij blijkbaar al maanden met zich meedroeg. Dag en nacht werd er in het ziekenhuis bij hem gewaakt. Ondanks de goede zorgen is Thomas op maandagmorgen 24 september heel vredig in zijn slaap overleden. De morgen van onze terugkeer naar België werd hij in zijn dorp Maweni begraven. Een heel pijnlijk moment. Tegelijk was het heel ontroerend als je zag hoe de vriendjes van Kebene, mama Rainbow, de dorpelingen en alle aanwezigen afscheid namen. Hun liefde voor Thomas kwam heel diep uit het hart.

Voor die glimlach doen we verder, en dit voor de volle 300% !!!

Nieuws over de container

Toen we pas aangekomen waren kregen we het bericht dat de container in Mombasa aangekomen was. Maar de hoge invoertaksen moesten toch worden betaald, ondanks het feit dat het over gedoneerd materiaal ging.

Jammer genoeg zullen we niet meer in Kenia zijn als de container in “Rainbow” toekomt. Alle dozen worden daar opgeslagen en wanneer mama Rainbow in november opnieuw in Kenia is, wordt gestart met de verdeling van het materiaal. Dit zal wel een jaar in beslag nemen want Kenianen mag je niet zomaar overdonderen met nieuwe zaken, nieuwe regels, anders blokkeren ze en wordt de samenwerking moeilijker. Je moet echt leven op hun tempo, namelijk pole pole (= traagjes) en ze tijd geven te wennen aan nieuwe dingen.

Onze bijdrage aan de 3 schooltjes

De tweede dag trokken we al naar de drie schooltjes, om te laten weten dat mama Rainbow terug was, en om mezelf voor te stellen. De blinkende oogjes, de stralende glimlach ... om nooit te vergeten. Overall in het dorp hoorde je de naam “mama Rainbow” roepen, een bewijs dat Katrien en het project Rainbow4kids al goed gekend en geapprecieerd worden. Want ze zien daar zo vaak mezungu's (= blanken) opdagen die van alles beloven, maar daar blijft het dan bij. En nu zien ze met eigen ogen dat beloften echt waargemaakt worden.

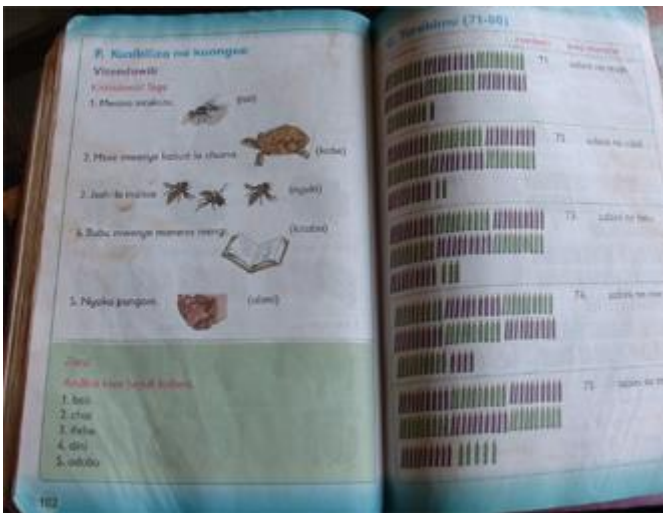

Ik legde me vooral toe op het helpen in het hoogste klasje van de Amanischool en het begeleiden van ‘teacher’ Pascal (zelfde naam: toeval of het lot?). Hij had duidelijk hulp gevraagd aan mama Rainbow, aangezien hij zelf geen pedagogische opleiding gehad heeft. Helaas is hij niet de enige leerkracht zonder een opleiding!

Een voorbeeld: De vakken die de kinderen aangeboden krijgen zijn: English, Kiswahili, Social Study (hygiëne, milieu...) en Science. Per 3 kinderen is er één handboek, wat het lesgeven er niet gemakkelijker op maakt. De lesjes worden voorgelezen, gelezen, oefeningen worden nageschreven in hun schriftje (waarin slechts enkele blaadjes nog onbeschreven zijn.) Na 2 maanden is het handboek uit en dan begint men gewoon opnieuw vanaf les 1! Voor de wiskundelessen hebben ze geen didactisch materiaal, zodat kloklezen, geld rekenen, splitsingen van getallen, enz. moeilijk aan te brengen zijn. Gelukkig zal de inhoud van de container daar ook soelaas in brengen !

Aangezien de leerkracht geen handleiding ter beschikking heeft, waren mijn didactische tips en voorbeelden heel welkom. Ik hielp hen hoe ze een woord kunnen memoriseren om het later foutloos te kunnen spellen, hoe ze de klok leren lezen, hoe ze omgaan met geld. We zochten melodieën voor de liedjes uit het boek, we leerden de vele mogelijkheden aan van het gebruik van letterdozen, woordkaarten, zelfgemaakte memory's, ... We dansten en we zongen, leerden hen tijdens de ‘speeltijd’ springen in elastieken, als er tenminste geen geiten of koeien op hun speelplaats (= rotsige weide) rondliepen.

Om het probleem van het tekort aan handboeken “haraka, haraka” (= snel) op te lossen, kochten we een honderdtal halskettingen, die we hopen in België te kunnen verkopen. Zo kan Katrien in november de boeken in Kenia aankopen en direct aan de school bezorgen.

Terwijl ik in het klasje van ‘collega’ Pascal was, onderhield mama Rainbow het contact met de 2 andere scholen, en gaf ze les aan de volwassenen uit het dorpje die nooit de kans hadden gekregen om naar school te gaan.

Het leven in Ukunda en Maweni

We kregen ook de kans om persoonlijk de ‘chief of the village’ te ontmoeten, even een spannend moment. Maar tenslotte gaf hij te kennen dat mama Rainbow altijd welkom is en dat hij het project goedkeurt. Dit is wel heel belangrijk voor de toekomst!

Daarna trokken we dieper het dorp in, waar we mochten meezingen en meedansen met enkele lokale muzikanten en zangers. De gitaren waren zelfgemaakt, en mama Rainbow schonk hen de gitaarsnaren. Uit dankbaarheid wilden ze dan ook heel graag voor ons zingen. (Maar dat ik toch niet zo met de heupen kan draaien als de Kenianen heb ik proefondervindelijk kunnen ervaren.)

Het samenspel van gitaren, slaginstrumenten en stemmen was ontzettend mooi. Dit moment verzachtte even het verdriet om Thomas. Bedankt jongens voor dit mooie gebaar. Het gaf ons echt het gevoel dat we welkom zijn in jullie dorp.

Mama Rainbow werd ook aangesproken om 4 weeskinderen te helpen. Nu werden ze voorlopig opgevangen door een tante maar

die kon er financieel niet meer voor zorgen. Na wat over en weer gepraat met James, manager van het weeshuis 'Kebene', en de dorps chieft, kregen we toelating om drie kinderen naar hun 'nieuwe thuis' te brengen. De vriend van de overleden moeder had het moeilijk om het meisje van 10 maanden af te staan. Maar toen hij later zag hoe goed de 3 andere kinderen het nu hebben in hun nieuwe Kebene familie, is hij eveneens bereid het meisje in de nabije toekomst aan Kebene toe te vertrouwen.

Het afscheid

Na 2 heel emotionele maar ongelooflijk mooie weken, moesten we weer afscheid nemen. De leerlingen van de Amanischool hadden een optreden met zang voorbereid. Ik werd door 'mijn' leerlingen extra bedankt. Met tranen in de ogen zeiden we kwaheri (= tot ziens). Ook in de tweede school werd er heel hartelijk voor ons gezongen en de leraren begonnen zelfs te dansen. Wat deed dat deugd!!!!

Mama Rainbow gaat al terug begin november en ik hoop volgend jaar 'mijn' Keniaanse collega's terug te zien om mijn jarenlange ervaring als leerkracht met hen verder te kunnen delen. Ondertussen werk ik een heel eenvoudige handleiding uit voor de leerboeken, zodat ze met meer variatie en nog meer plezier kunnen lesgeven.

De nabije toekomst

We zijn samen uitgenodigd door de gemeente Anzegem, die de Keniaanse ambassade op bezoek krijgt. Zij willen kennismaken met de personen die actief meewerken aan projecten in Kenia.

Een hele eer dus ...

Ik blijf dit mooie project steunen, jij ook???

Pascale

+++++

Nieuwsbrief oktober 2017

Beste Rainbow4kids sympathisanten,

Via deze weg wil ik iedereen eerst nog eens hartelijk bedanken voor de bemoedigende reacties die ik kreeg op mijn laatste nieuwsbrief!

Ik heb het de laatste maand ontzettend moeilijk gehad om het overlijden van Thomas een plaatsje te geven. Want dit kind had nog een heel leven voor zich en had eindelijk een mooie toekomst dankzij zijn nieuwe thuis in "Kebene home". Ik blijf mezelf maar de vraag stellen: "WAAROM???"

Ook blijf ik me afvragen wat de boodschap van Thomas is voor mij, want ik geloof 100% dat Thomas mijn pad in Kenia heeft gekruist met een bepaalde reden.....

Toen ik volgende tekst kreeg en las, was het precies of dit het antwoord was. En daarom wil ik deze zeker met jullie delen!!!!.

*Op een dag verscheen er een kleine opening in een cocon
Een man zat uren te kijken hoe de vlinder zijn lijf door de kleine opening probeerde te worstelen*

*Op een gegeven ogenblik leek het of de vlinder geen vooruitgang meer boekte.
Het leek of hij niet verder kon dan dat hij gekomen was.*

*De man besloot de vlinder te helpen: hij pakte een schaar en opende de cocon
De vlinder kwam er een stuk gemakkelijker uit
Maar de vlinder had een verweerd lijf. Hij was klein, met verschrompelde vleugels
De man bleef kijken want hij verwachtte dat de vleugels zich elk moment zouden openen en groter en steviger zouden worden zodat ze het lijf konden dragen.*

MAAR er gebeurde niets!!!

Integendeel de vlinder leefde heel zijn leven al strompelend. Hij kon zich slecht bewegen met zijn verweerde en verschrompelde vleugels. Hij heeft nooit kunnen vliegen.

De man was vol liefde en goede bedoelingen, maar begreep niet dat de kleine opening in de cocon en de worsteling van de vlinder om eruit te komen, de natuurlijke weg was om vocht vanuit zijn lijf in de vleugels te persen, zodat hij gereed zou zijn om te vliegen zodra hij de cocon had verlaten.

*Soms, zijn worstelingen blijkbaar precies wat we nodig hebben in het leven.
Als we ons leven zouden leven zonder obstakels zouden we niet zo sterk zijn als we zouden moeten zijn*

We zouden nooit kunnen 'vliegen'

Ik vroeg om kracht en ontving moeilijkheden om me sterker te maken

Ik vroeg om wijsheid en kreeg problemen om op te lossen

Ik vroeg om moed. en ik kreeg obstakels om te overwinnen

Ik vroeg om liefde en ik kreeg mensen op mijn weg met problemen, die ik kon helpen

Ik vroeg om gunsten en ik ontving kansen

Ik kreeg **niets** waar ik eigenlijk om vroeg MAAR ik ontving **alles** wat ik nodig heb om de obstakels die mijn pad in Kenia steeds vaker zullen kruisen te kunnen overwinnen...ik wil het proberen!!!!

Het grote moment waar ik een heel jaar naar toe geleefd heb, heb ik spijtig genoeg niet persoonlijk kunnen meemaken maar ik kan jullie wel met enige fierheid melden dat de container ondertussen in Kenia aangekomen is.

Na de nodige 'spanningen' is het ons toch gelukt om het educatief materiaal in Ukunda te krijgen.

Dankzij de hulp van Pasci, Annie, Arianne, Jakson, Ken, Mickael, Athumani, papa Pasci en Hugo (beiden niet op de foto) zijn meer dan 450 dozen in onze verblijfplaats gestapeld geweest.....Asante sana lieve mensen!!!!

Nu kan de grote uitdaging beginnen.

De planning is om eerst alle schoenen uit te delen. Zodat de kinderen toch gevrijwaard blijven van het probleem van de 'jigger-worm'. Daarna worden de kasten aan de 3 betrokken scholen geschonken zodat het gekregen materiaal netjes kan opgeborgen worden!!

Graag vertel ik jullie hierover meer in mijn volgende nieuwsbrief!